

Dóczi Sándor Születési Anyakönyvi Kivonatának Másolata

Azonosítási szám: 0000-00-1009 Pécs

Születési anyakönyvi kivonat.

Folyószám	A bejegyzés ideje (év, hó, nap)	A születés ideje (év, hó, nap)	A gyermek utóneve, utóneve, vallása	A szülők apja: név, születési időpont (év, hó, nap), lakóhely anya: név, születési időpont (év, hó, nap), lakóhely	A születés helye, és a születés körülményeinek rövid leírása	Állás előtti esetleges megjegyzések. Államok.
1007	1920. Ezerkilenc- száz- harminchárom november 24. 23	1920. Ezerkilenc- száz- harminchárom november 24. 23	Sándor Jú. isz.	Dóczi Dezső és Dr. Ezerkilenc- száz- harminchárom szeptember 13. Pécs Dr. Jellachich Jenő sk.		Pécs

Utólagos bejegyzések — Kilgázitások.

1938. aug. 30-án kiállított 2826/1938 ? sz. igazolvány igazolja. 1938. szept. 13. Dr. Jellachich Jenő sk. által.]

1920. november huszonharmadikán született, zsidó családban. Volt egy testvére, Dóczi Anti, aki 1922-ben született, két évvel később, mint a férjem. Neológok voltak, Sándor zsidó nevelést kapott. Ők is Pécsen éltek, a szülőikkel együtt. Az édesapja harminckilenc évesen egy perc alatt ment el szívinfarktuszban. 1938-ban halt meg. Az édesanyja vitte tovább az építőanyag- és fátelpeket, és az ő testvérével együtt csinálta az üzletvezetést, könyvelést. Antit 1944-ben hurcolták el munkaszolgálatra, és ott halt meg. Sándor munkaszolgálatos volt a háború alatt, de csak a bajai helyszínre emlékszem. 1949-ben Sándor Pécsről Budapestre költözött. A cége, a Baranya Megyei Tűzép Vállalat áthelyezte jogfolytonossággal a Belkereskedelmi Minisztériumba, majd átkerült körülbelül egy év után a Szénsavtermelő Vállalathoz, majd a Szövetkezetek Országos Szövetségéhez [SZÖVOSZ]. Ez a szövetkezetek központja. A szövetkezeteket fogta össze, a szövetkezeteknek volt a minisztériuma. Ott volt áruforgalmi előadó. Letette a különbözeti vizsgát, mert neki kereskedelmi érettségije volt Pécsről, és itt az Alkotmány utcai Közgazdasági Főiskolát végezte el. Egész véletlenül ismerkedtünk össze. Volt valami vidéki rendezvény, ahova meghívtak, valami családi rendezvény volt. A mamámnak valami barátnője mondta, hogy ezt a fiút meg kéne nősiteni, és akkor valahogy így jött. Ő harminckilenc éves volt, én voltam harminchárom, mikor megismerkedtünk. A férjemmel nem tarthattunk zsidó esküvőt. 1959-ben nem volt rá mód. Akkor az nem volt szokás annyira. És második házasságnál már valahogy nem is helyeznek erre súlyt. Polgári esküvőnk volt a Teréz körúton a Központi Házasságkötő teremben. Nagyon szerette a kislányomat, adoptálta mindjárt a házasságunkat követő időszakban. A lányommal nagyon szerették egymást, nagyon jól kijöttek. Minden szépen ment, és a mamám is imádta őt. Így négyen éltünk sokáig együtt. Szabadidőnk nagyon kevés volt a háború utáni években, főleg addig, amíg szombatokként is dolgoztunk. Nem volt szabad szombat, csak vasárnap volt. És szombaton is

Ez a férjem, Dóczi Sándor születési anyakönyvi kivonata 1920-ból, Pécsről. A férjem édesapja Dóczi Dezső volt, a nagypapa Eisner-Dóczi, így került magyarosításra Dóczi. Úgyhogy a férjem már ezt a nevet automatikusan kapta. [Az anyakönyvi kivonat megjegyzés rovatában a következő olvasható: 'Az elhalt apa tűzharcos minőségét Baranya vm. és Pécs város ? felügyelősége által 1938. aug. 30-án kiállított 2826/1938 ? sz. igazolvány igazolja. 1938. szept. 13. Dr. Jellachich Jenő sk. által.] 1920. november huszonharmadikán született, zsidó családban. Volt egy testvére, Dóczi Anti, aki 1922-ben született, két évvel később, mint a férjem. Neológok voltak, Sándor zsidó nevelést kapott. Ők is Pécsen éltek, a szülőikkel együtt. Az édesapja harminckilenc évesen egy perc alatt ment el szívinfarktuszban. 1938-ban halt meg. Az édesanyja vitte tovább az építőanyag- és fátelpeket, és az ő testvérével együtt csinálta az üzletvezetést, könyvelést. Antit 1944-ben hurcolták el munkaszolgálatra, és ott halt meg. Sándor munkaszolgálatos volt a háború alatt, de csak a bajai helyszínre emlékszem. 1949-ben Sándor Pécsről Budapestre költözött. A cége, a Baranya Megyei Tűzép Vállalat áthelyezte jogfolytonossággal a Belkereskedelmi Minisztériumba, majd átkerült körülbelül egy év után a Szénsavtermelő Vállalathoz, majd a Szövetkezetek Országos Szövetségéhez [SZÖVOSZ]. Ez a szövetkezetek központja. A szövetkezeteket fogta össze, a szövetkezeteknek volt a minisztériuma. Ott volt áruforgalmi előadó. Letette a különbözeti vizsgát, mert neki kereskedelmi érettségije volt Pécsről, és itt az Alkotmány utcai Közgazdasági Főiskolát végezte el. Egész véletlenül ismerkedtünk össze. Volt valami vidéki rendezvény, ahova meghívtak, valami családi rendezvény volt. A mamámnak valami barátnője mondta, hogy ezt a fiút meg kéne nősiteni, és akkor valahogy így jött. Ő harminckilenc éves volt, én voltam harminchárom, mikor megismerkedtünk. A férjemmel nem tarthattunk zsidó esküvőt. 1959-ben nem volt rá mód. Akkor az nem volt szokás annyira. És második házasságnál már valahogy nem is helyeznek erre súlyt. Polgári esküvőnk volt a Teréz körúton a Központi Házasságkötő teremben. Nagyon szerette a kislányomat, adoptálta mindjárt a házasságunkat követő időszakban. A lányommal nagyon szerették egymást, nagyon jól kijöttek. Minden szépen ment, és a mamám is imádta őt. Így négyen éltünk sokáig együtt. Szabadidőnk nagyon kevés volt a háború utáni években, főleg addig, amíg szombatokként is dolgoztunk. Nem volt szabad szombat, csak vasárnap volt. És szombaton is

nyolctól tizenkettőig dolgoztunk, vagy fél egyig. És kettőre mentem a gyerekért, mert kettőig el kellett hozni az a gyereket az óvodából. És akkor ott volt a gyerek, háztartás, lakás rendbetartása, minden. Akkor nem volt segítség, nem volt semmi. Nagy hajtás volt ám! A kislányommal, amikor az általánost csinálta, bizony legtöbb esetben csak vasárnap délután tudtunk a Gellért-hegyre fölmenni, mert nem volt több szabadidő. A legkedvesebb sétáink egyike volt, hogy a Gellért-hegyre mentünk föl, egy kis könnyű séta volt. A 49-es villamos kivitt bennünket, fölmentünk a Gellért-hegyre, és lejöttünk. Az körülbelül három óra volt. A férjemmel meg színházba nagyon szerettünk járni, koncertre is jártunk. Nagyon szerettük a muzsikát, rendszeresen, egy hónapban kétszer is, ha tehettük és módunk volt rá, akkor mentünk színházba, koncertre. Kirándultunk is, évenként elmentünk SZOT-üdülésre a gyerekekkel együtt. Balatonra, mert a SZÖVOSZ-nak, ahol a férjem dolgozott volt ott üdülője. Megvolt a lehetőség. Balatonbogláron volt ez, nagyon előnyös kondíciók mellett tudtunk menni. Szóval ez megfizethető volt és elérhető. Ő mint régi dolgozó előnyben részesült, és nagyon kellemes tíz napot vagy két hetet tudtunk eltölteni, attól függően, hogy voltak a turnusok elosztva.